

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: **R. N.**
zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Ponížilem
sídlem Lidická 26, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Zlín**
sídlem nám. Míru 12, 761 01 Zlín

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **I) CETIN a. s.**
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha
II) EG.D., a.s.
sídlem Lidická 1873/36, 602 00 Brno
III) M. K.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2022, č. j. MMZL 110367/2022, sp. zn. MMZL-SÚ-079865/2022/Čal

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2022, č. j. MMZL 110367/2022, sp. zn. MMZL-SÚ-079865/2022/Čal, se **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč k rukám žalobcova advokáta JUDr. Jiřího Ponížíla, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se v podané žalobě domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí žalovaného, kterým vydal společný souhlas – územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru „*novostavba rodinného domu*“ na pozemcích st. parc. č. XA (zastavená plocha a nádvoří) a parc. č. XB (ostatní plocha) v katastrálním území X (dále jen „stavba nebo „záměr“), který oznámili a ohlásili M. K. (osoba zúčastněná na řízení 3) a Mgr. J. K. (dále jen „stavebníci“)

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce při formulaci žalobního petitu vychází z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 09. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Co se týče aktivní věcné legitimace, žalobce je spoluvlastníkem pozemků parc. č. XE a parc. č. st. XF v kat. území X, jehož součástí je rodinný dům č. p. XG (pokud nebude uvedeno jinak, všechny pozemky zmíněné v tomto rozsudku náleží do katastrálního území Z. - pozn. krajského soudu). Tyto nemovitosti jsou záměrem přímo dotčeny, přičemž žalobce k němu nikdy nedal stavebníkům souhlas. Dotčení svých vlastnických práv žalobce spatřuje zaprvé v tom, že pozemky v jeho vlastnictví přímo sousedí s pozemkem parc. XC, od stavební parcely č. XA, na níž je záměr stavby rodinného domu realizován, je pak vzdálen cca 10 metrů od těchto pozemků. Mezi jednotlivými pozemky pak není žádná stavba ani přirozená překážka.
4. Druhým důvodem, proč byl žalobce záměrem dotčen, je faktické provádění zemních prací a přípravy staveniště. Stavebníci taktéž v době podání žaloby budovali šterkovou cestu na pozemku parc. č. XC, který bezprostředně sousedí s pozemky, na nichž se nachází rodinný dům ve spoluvlastnictví žalobce. Tato šterková cesta je určena buď jako příjezdová komunikace ke stavbě, a to i pro těžkou techniku.
5. Žalovaný si musel být těchto skutečností vědom, přesto žalobce nezahrnul mezi účastníky společného územního a stavebního řízení v rozporu s § 94k písm. e) zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Napadeným rozhodnutím tak žalovaný žalobci nezákonně odepřel právo seznámit se s podklady rozhodnutí či podávat námitky dle § 94n odst. 3 stavebního zákona. Žalobce současně upozornil, že ohlášení jednoduché stavby v dané věci nesplňovalo zákonné požadavky stavebního zákona a vyhlášky č. 503/2006 Sb., neboť stavebníci k němu nepřiložili doklad o prokazatelném informování vlastníků sousedních pozemků a staveb na nich (tedy žalobce).

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce a další podání

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrvává na svém názoru ohledně zákonnosti rozhodnutí. Žalovaný souhlas žalobce po stavebnících nepožadoval, neboť pozemky v jeho vlastnictví přímo nesousedí s pozemky dotčenými stavbou. Upozornil, že napadeným rozhodnutím

byla umístěna stavba rodinného domu na místě, kde původně taktéž stával rodinný dům, jenž stavebníci odstranili. Půdorysem i objemem pak nová stavba odpovídá stavbě původní. Jejím umístěním tak podle žalovaného nedochází ke změně poměrů v území, a to jak pro vlastníky sousedních rodinných domů, natož žalobce.

7. Žalovaný taktéž odkázal na svoji zavedenou praxi, kdy po stavebnících rodinných domů nepožaduje souhlasy vlastníků nemovitostí tzv. „přes cestu“. Byť v projednávaném případě předmětné pozemky cestou odděleny nejsou, jejich vzdálenost je větší, než tomu obvykle bývá právě v případech pozemků „přes cestu“. Další zavedenou praxí žalovaného pak je, že pokud nejsou pozemky sousedící k pozemku dotčeného stavbou extrémně úzké, vyžaduje souhlasy pouze vlastníků nemovitostí přímo sousedících. Tato praxe je obyvateli lokalit rodinných domů běžně a zcela bezproblémově akceptována.
8. Žalovaný dále upozornil, že žalobce se nedomáhal účastenství v řízení, v němž byla povolována stavba na pozemcích parc. č. XE a st. parc. č. XH, přičemž tato stavba je z hlediska vzdálenosti umístěna blíže k rodinnému domu ve spoluvlastnictví žalobce. Stejně tak žalobce žádným způsobem nekontaktoval žalovaného během procesu odstraňování stavby stávajícího rodinného domu na st. parc. č. XA. Žalovaný se proto oprávněně domníval, že žalobce se nebude cítit dotčen prováděním novostavby na stejném pozemku. Budovaná šterková plocha (cesta) nebyla předmětem napadeného rozhodnutí a pozemek parc. č. XC tedy nebyl v této věci dotčeným pozemkem.
9. Žalobce v replice zaprvé odmítl odkaz žalovaného na jeho zavedenou praxi. Skutečnost, že veřejnost nevyužívá prostředků nápravy automaticky nepotvrzuje správnost takové praxe. I praxe žalovaného ohledně (ne)zahrnování vlastníků pozemků „přes cestu“ do správních řízení nemůže podle žalobce obstát. Z logiky věci je diametrální rozdíl, pokud nemovitosti odděluje veřejně užívaná komunikace, jejíž imise převáží nad imisemi ze stavby touto komunikací oddělenou, od nyní projednávaného případu žalobce. V něm nemovitosti takto odděleny nejsou, je mezi nimi jen pruh zahrady a orné půdy, bez jakýchkoliv rušivých vlivů z okolí. Žalobce tvrzenou zavedenou praxi rozporuje i poukazy na jiná rozhodnutí žalovaného, v nichž byl žalobce mezi účastníky řízení zařazen, i když se právě jednalo o stavbu na pozemku „přes cestu“ (rozhodnutí žalovaného sp. zn. MMZL-SÚ-182488/2021/Čal), či v nich byla umístována stavba menšího rozsahu než v nyní projednávané věci (řízení vedené pod sp. zn. MMZL-SÚ-204281/2022/Čal). Argumentaci žalovaného ohledně budované šterkové cesty na pozemku parc. č. XC podle žalobce ilustruje formalizovaný postup žalovaného ve věci. I bez vyjádření žalobce totiž žalovanému muselo být ze skutkových okolností zřejmé, že stavebníci nebudou mít jinou možnost dopravy a skladování stavebního materiálu pro účely záměru, než právě prostřednictvím pozemku parc. č. XC.
10. Žalovaný ve své duplice uvedl, že žalobce mezi účastníky řízení, vedeného pod sp. zn. MMZL-SÚ-182488/2021/Čal, zařadil proto, že součástí tehdy povolovaného záměru byl objekt – Prodloužení kanalizační stoky. Tento stavební objekt měl být proveden na pozemku, jenž přímo sousedil s pozemkem ve spoluvlastnictví žalobce. Navržený stavební objekt současně dle žalovaného mohl svým umístěním či prováděním zasáhnout vlastnická práva žalobce. Jde tedy o skutkově zcela odlišnou situaci než v nyní projednávané věci. Do řízení, vedeného pod sp. zn. MMZL-SÚ-204281/2022/Čal, pak žalovaný zařadil žalobce mezi účastníky z toho důvodu, že v tomto řízení umisťoval stavbu na pozemek parc. č. XC,

který přímo sousedí s pozemky ve spoluvlastnictví žalobce. Žalobce v tomto řízení ani nevyužil práva podat odvolání, čímž dal podle žalovaného zřetelně najevo, že se ani v tomto případě necítil umístěním a prováděním dané stavby nijak omezen.

IV. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud, za splnění podmínek pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná** [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].
12. Vzhledem ke skutečnosti, že mezi účastníky řízení jsou sporné mimo jiné i samotné podmínky řízení, zejména, zda žalobce vůbec disponuje aktivní věcnou legitimací a včasnost podané žaloby, krajský soud se zabýval nejdříve těmito otázkami, neboť jejich posouzení podmiňuje i případné navazující posouzení věcné podstaty nyní projednávané věci, tj. otázky, zda byl předmětný společný souhlas vydán správně.
13. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. „[k]do tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“
14. Aktivní žalobní legitimaci má tedy každý, kdo tvrdí, že byl na svých hmotných právech zkrácen rozhodnutím přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Na svých hmotných právech mohl být žalobce zkrácen i v důsledku předchozího porušení procesních norem v řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí.
15. Žalobce namítá nesprávný postup správního orgánu spočívající v absenci jeho souhlasu s předmětným záměrem, v důsledku čehož došlo ke zkrácení jeho práv. Argumentace žalobce směřuje proti rozhodnutí žalovaného, které mělo způsobit dotčení na jeho hmotných právech. Žalobce je tak dle krajského soudu aktivně legitimován k podání žaloby.
16. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, platí, že souhlasy vydávané stavebním úřadem, zejména podle § 96, § 106, § 122, § 127 a § 128 stavebního zákona jsou rozhodnutími správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Právní úprava žalobci neumožňuje obranu prostřednictvím řádného opravného prostředku v řízení před správním orgánem. Společný souhlas je tedy procesně vzato správně žalován žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s.
17. Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. „lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.“
18. Žalobu je oprávněna podat i osoba, která nebyla účastníkem řízení. Takovému žalobci zpravidla rozhodnutí nebývá doručeno ani jinak oznámeno. I v nyní posuzovaném případě žalovaný vyhodnotil, že není zapotřebí souhlasu žalobce s uskutečněním záměru, tudíž mu nebylo rozhodnutí doručeno. Počátek lhůty pro podání žaloby není v tomto případě zákonem určen, jedná se o legislativní mezeru, jíž je třeba řešit tak, že takovému žalobci započne plynout lhůta pro podání žaloby okamžikem, kdy se prokazatelně seznámil se

skutečností, že napadené rozhodnutí bylo vydáno, i s jeho obsahem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Afs 52/2014-38).

19. Žaloba byla u krajského soudu podána dne 26. 8. 2022. Žalobce uvádí, že se o vydání napadeného rozhodnutí dozvěděl dne 27. 6. 2022, okolnosti tohoto seznámení však nespecifikuje. Nejsou taktéž patrné ze správního spisu. I tak má krajský soud za to, že žaloba byla podána včas. K tomuto přesvědčení dospívá na základě toho, že žalobce podal dne 30. 6. 2022 podnět k zahájení přezkumného řízení, což by neučinil právě bez vědomosti o vydání napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o nezahájení přezkumného řízení je součástí správního spisu. Tvrzení žalobce, že se s napadeným rozhodnutím seznámil dne 27. 6. 2022, tak krajský soud považuje za dostatečně věrohodné a prokázané, resp. ze správního spisu nebylo prokázáno, že by tomu tak nemohlo být.
20. Pokud jde o hodnocení otázky, zda byly v projednávaném případě splněny podmínky pro vydání společného souhlasu, ze správního spisu vyplývají tyto podstatné skutečnosti.
21. Stavebníci podali podle § 96 a § 105 stavebního zákona dne 22. 4. 2022 žádost – společné oznámení záměru. K oznámení (mimo jiných příloh) stavebníci přiložili situační výkres se souhlasu vlastníků pozemků parc. č. st. XCH a parc. č. st. XI, tedy pozemků s rodinnými domy přímo sousedící s pozemky, na nichž stavebníci žádali o umístění svého záměru. Žalovaný po posouzení společného oznámení záměru dospěl k závěru, že oznámení splňuje požadavky § 96a odst. 2, § 96, § 104 odst. 1 a 2 a § 105 stavebního zákona pro vydání společného souhlasu a dne 31. 5. 2022 napadené rozhodnutí vydal.
22. Podle § 96a odst. 2 stavebního zákona platí, že podá-li stavebník oznámení záměru podle § 96 a ohlášení stavebního záměru podle § 105, vydá stavební úřad společný souhlas, za předpokladu, že jsou splněny požadavky a podmínky § 96 a § 105. Ke společnému oznámení záměru stavebník připojí doklady podle § 96 odst. 3 písm. a) až e) a dokumentaci podle povahy záměru uvedenou v § 105 odst. 2 až 6.
23. Ve smyslu § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona bylo povinností stavebníků k jejich žádosti doložit souhlasy osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno; souhlas s navrhovaným záměrem musí být vyznačen na situačním výkresu; souhlas se nevyžaduje v případech stavebních záměrů uvedených v § 103, pokud nejsou umístěny ve vzdálenosti od společných hranic pozemků menší než 2 m. Obdobně je konstruována dikce § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, neboť dle této rovněž platí, že je nutné doložit souhlasy osob, jejichž vlastnické právo nebo právo odpovídající věcnému břemenu k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být prováděním stavebního záměru přímo dotčeno; souhlas musí být vyznačen na situačním výkresu.
24. Výkladem tohoto ustanovení, resp. pojmů sousední stavba a přímé dotčení vlastnického práva prováděním stavebního záměru, se judikatura správních soudů opakovaně zabývala. K jejímu přehledu krajský soud odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2022, č. j. 15 A 111/2020-138, body 44 až 49. Dle shrnutí Městského soudu v Praze, s nímž se krajský soud plně ztotožňuje, vyplývají z judikatury následující závěry: „za osobu ve smyslu ustanovení § 96 odst. 3 písm. d), ustanovení § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona je nutno považovat každého, kdo má vlastnické nebo jiné věcné právo k nemovitosti, které může být stavebním záměrem přímo dotčeno, přičemž rozhodující jsou vždy konkrétní okolnosti toho

kterého případu. Pro posouzení sousedství je významná vzdálenost nemovitosti posuzované osoby od stavebního záměru, povaha a parametry této nemovitosti i umístované stavby. Pro posouzení přímého dotčení práv jsou rozhodující možné dopady stavebního záměru do sféry posuzované osoby, zejména zvýšenou dopravou, stíněním, hlukem, prachem, pachem, kouřem, vibracemi, světlem apod. Pro posouzení účastenství je bezvýznamná důvodnost námitek souseda, neboť právně rozhodné je pouze to, zda z tvrzení souseda vyplývá, že jeho práva přímo dotčena reálně býti mohou“ (viz bod 50 citovaného rozsudku). Z další judikatury lze pak odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2022, č. j. 2 As 272/2020-81 a ze dne 31. 5. 2023, č. j. 5 As 118/2021-51.

25. Pokud jde o sousedství, pak pozemek, na němž je záměr stavebníků umístěn, je od pozemku ve spoluvlastnictví žalobce vzdálen cca 10 metrů a od jím spoluvlastněného rodinného domu cca 40 metrů. Záměr není od pozemku ve spoluvlastnictví žalobce oddělen žádnou překážkou, jedná se o vedle sebe probíhající pruhy zahrad. Záměr stavebníků spočívá v realizaci rodinného domu, který výškou i stavební plochou odpovídá zaprvé dalším rodinným domům v oblasti, zadruhé odpovídá i původnímu rodinnému domu, který stával na pozemku stavebníků. Krajský soud dospívá k dílčímu závěru, že samotným umístěním záměru nedochází k podstatným změnám poměrů v území (§ 96 odst. 1 věta první stavebního zákona), neboť stavebníci „pouze“ nahrazují původní rodinný dům, který se na pozemku stavebníků dle vyjádření žalovaného nacházel od 30. let 20. století, novostavbou. Ostatně, z žalobní argumentace krajskému soudu ani neplyne, že by otázka sousedství (samotné umístění záměru poblíž pozemků ve spoluvlastnictví žalobce) byla oním možným přímým zásahem do vlastnických práv, k němuž by musel žalobce udělit souhlas.
26. Žalobce možné dotčení svých práv totiž shledává především v provádění záměru, a to již v přípravných zemních pracích a přípravě staveniště, tedy v imisích hluku a prachu na pozemky, které žalobce využívá k rekreaci. K provádění stavby (dopravě a skladování materiálu) stavebníci taktéž využívají pozemek parc. č. XC, který bezprostředně sousedí s pozemky ve spoluvlastnictví žalobce. Žalobce tak podle krajského soudu dostatečně konkretizoval, jakým způsobem by mohla být jeho vlastnická práva dotčena (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2021, č. j. 1 As 10/2021-35), nejedná se současně o možnost hypotetickou, ale reálnou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 2 As 238/2019-27).
27. Potenciální zásah přípravných prací i dopravy a skladování stavebního materiálu nelze z pohledu krajského soudu *apriori* vyloučit. Je sice pravdou, že mezi pozemkem ve spoluvlastnictví žalobce a záměrem stavebníků se nachází pozemek parc. č. XD, jedná se však o pozemek zahrady, bez výrazných překážek, jenž může jen stěží zabránit možnému dotčení vlastnických práv žalobce imisemi hluku a prachu z provádění záměru. Krajský soud ze souhrnné technické zprávy, která je součástí správního spisu (č. l. 173), zjistil, že plocha pro meziskládku (stavebního) materiálu byla navržena v blízkosti stávající stavby, na pozemku stavebníků ve dvorní části, případně v nebytových prostorách stavebníků. Staveniště má být dle technické zprávy přístupné po zpevněné místní komunikaci přes stávající sjezd. I z tohoto podle krajského soudu mělo být žalovanému zřejmé, že k dopravě a skladování stavebního materiálu pro účely záměru bude probíhat v blízkosti pozemků ve spoluvlastnictví žalobce. Na jiném místě, než na pozemku parc. č. st. XJ, či na pozemku parc. č. XC, by ostatně stavebníci ani stavební materiál skladovat nemohli. Imise, vznikající činnostmi souvisejícími s prováděním záměru, tak mohly alespoň potenciálně zasáhnout vlastnická práva žalobce, především práva na pokojné užívání věci.

28. Poukaz žalovaného na vlastní zavedenou praxi ohledně vyžadování souhlasů vlastníků pozemků v okolí stavebních záměrů nemá na posouzení věci vliv. Každý konkrétní případ musí správní orgán hodnotit samostatně a zohlednit okolnosti spočívající v povaze stavby a jejích dopadech na okolí a přistupovat k určení okruhu účastníků řízení individuálně (viz nálezn Ústavního soudu, ze dne 3. 8. 2000, sp. zn. II. ÚS 59/99).
29. Krajský soud zdůrazňuje, že rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni vydání souhlasu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž z hlediska § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona se posuzuje pouze potencialita (možnost) přímého dotčení na vlastnických právech souseda. Pro rozhodnutí soudu je tedy zcela nepodstatné, jak po vydání souhlasu probíhala výstavba, a zda k přímému dotčení vlastnických práv skutečně došlo či nedošlo. Proto krajský soud pro nadbytečnost neprováděl důkazy dokumentující stav stavby po jejím zahájení (fotografie předložená žalobcem – viz č. l. 50, 53, 54 soudního spisu).
30. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobce byl v případě předmětného záměru stavebníků osobou uvedenou v § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Ze správního spisu vyplývá, že stavebníci předložili dva souhlasy na situačním výkresu ve smyslu tohoto ustanovení, a to od osob, které vlastní rodinné domy sousedící s umísťovaným záměrem. Souhlas žalobce doložen nebyl. Žalovaný pak tento nedostatek nijak neřešil a bez dalšího vydal souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru. Tímto postupem žalovaný podstatně porušil ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Již z tohoto důvodu krajský soud musel rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

V. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud s ohledem na výše uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu [§ 78 odst. 5 s. ř. s.] a bude tedy na něm, aby zajistil nápravu shora vytčených vad; jde tedy zejména o otázku dotčení práv žalobce a jejich účastenství v řízení (resp. potřebu jejich souhlasu se záměrem stavebníků pro vydání společného souhlasu stavebního úřadu).
32. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
33. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna zástupce (advokáta) žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba, další podání ve věci samé – replika) ve výši 3 × 3 100 Kč a tři režijní paušály ve výši 3 × 300 Kč, tedy celkem 10 200 Kč. Protože zástupce žalobců je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 142 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč.

34. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.
35. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud jim náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. dubna 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu